

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/8/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8124205812
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8124205812.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobkyne: I. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX, XXX XX X., právne zastúpená: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát so sídlom ul. Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/101/2024-62 zo dňa 24. októbra 2024 v spojení s opravným uznesením č.k. 8Csp/101/2024-91 zo dňa 11.02.2025, takto jednohlasne

rozhodol:

- Potvrďuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku I. a III.
- Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 50,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Opravným uznesením rozhodol tak, že:

„O p r a v u j e I. výrok rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/101/2024-62 zo dňa 24.10.2024 tak, že správne má znieť:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.““

3. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 3 odsek 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), § 262 odsek 1, § 255 odsek 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“).

4. Vychádzal zo zistenia, že Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 23.05.2024, č.k. 7CoCsp/33/2023-337, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 18.05.2023, č.k. 8Csp/169/2021-311

tak, že určil, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.03.2016 v článku 13 Záverečné ustanovenia, bod 1. v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné práva a záväzky, ktoré výslovne neupravuje táto Zmluva, sa riadia Obchodnými podmienkami pre poskytovanie spotrebiteľských úverov Sberbank Slovensko, a.s. (OP), Všeobecnými obchodnými podmienkami Sberbank Slovensko, a.s. (VOP) a Sadzovníkom poplatkov v uvedenom poradí záväznosti“, je neprijateľná. Vo vzťahu k aplikovanému ustanoveniu § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa súd prvej inštancie uviedol, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň uviedol, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia bolo teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. V prejednávanej veci bolo zrejmé a medzi stranami nesporné, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8Csp/169/2021, v dôsledku čoho bola vyhlásená zmluvná podmienka týkajúca sa poskytnutého úveru za neprijateľnú. Súd prvej inštancie mal teda za to, že pokiaľ bola žalobkyňa úspešná v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práv ako spotrebiteľa, základ nároku bol daný. Pokiaľ ide o samotnú výšku finančného zadosťučinenia, táto závisela od úvahy súdu. Pri jej určení súd prvej inštancie vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie malo sankčnú povahu a jeho účelom bolo odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie bolo potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemohlo predstavovať nepriemerané obohacovanie spotrebiteľov. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria mal súd prvej inštancie za to, že suma vo výške 50 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 odsek 1 v spojení s § 255 odsek 2 C.s.p., pričom dôvody uvádzané žalovaným za účelom aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. považoval za špekulácie.

5. Proti I. a III. výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobu zamietne. Uviedol, že súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal s tým, že išlo o viacnásobné uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v nadväznosti na výsledok rovnakého súdneho sporu a prieskumu jednej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXX XXX zo dňa 16.03.2023, v dôsledku dodatočného rozhodnutia o určení ďalšieho ustanovenia za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žalovaný sa domáhal, aby súd žalobu zamietol v nadväznosti na to, že žalobkyňa už bola priznaná dostatočná satisfakcia v iných súdnych sporoch, osobitne určením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, rozhodnutím o neprijateľnej zmluvnej podmienke a priznaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto sa žalovaný domáhal aj aplikácie princípu spravodlivosti (čl. 2 odsek 1 C.s.p.). Taktiež sa argumentačne nevysporiadal ani s potrebou uplatnenia § 257 C.s.p., kde výhrady žalovaného k postupu advokáta žalobkyne, ktorý nadbytočne generuje súdne spory s cieľom vlastného obohatenia označil za špekulácie. Žalovaný dôvodne poukázal na to, že žalobkyňa (ex lege oslobodená) od súdneho poplatku, špekulatívne podala proti žalovanému 10 samostatných (obsahovo takmer totožných) žalôb, hoci dané nároky mohla uplatniť hospodárne v rámci jedného konania. Navyše podala dve žaloby o primerané finančné zadosťučinenie z tej istej zmluvy a toho istého sporu vedeného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 8Csp/169/2021. Vo všetkých prípadoch je zastúpená tým istým advokátom, ktorý iracionálne a umelo navyšuje počet sporov. Súd prvej inštancie ďalej dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu ohľadom neprijateľnej zmluvnej podmienky, o ktorej rozhoduje. V bode 11 odôvodnenia rozsudku totiž uviedol, že pri „svojom rozhodovaní vzal zreteľ aj na samotnú výšku poplatku obsiahnutú v neprijateľnej zmluvnej podmienke“. Predmetom tohto sporu však nebola neprijateľná zmluvná podmienka, ktorá by obsahovala akýkoľvek poplatok. Súd odôvodnenie rozhodnutia založil na aplikácii § 3 odsek 5 posledná veta Zákona o ochrane spotrebiteľa. Od 01.07.2024 je platný zákon o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024 Z.z., ktorý pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia ukladá súdu povinnosť prihliadať najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa. Jeho úprava sa síce nepoužije na zmluvu uzavretú

v roku 2016, uvedené kritériá by však súd mal uplatniť aj pri rozhodovaní o doterajších nárokoch. Súd dospel aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu pri aplikácii § 257 C.s.p., kde návrh žalovaného považoval za špekulatívny. V konkrétnom prípade okolnosti hodné osobitného zreteľa existujú. Je ním špekulatívny postup právneho zástupcu žalobkyne, ktorý je nutné sankcionovať nepriznaním náhrady trov konania podľa § 257 C.s.p.. Právny zástupca totiž podal proti žalovanému nadbytočne 10 samostatných (obsahovo takmer totožných) žalôb, hoci ich mohol uplatniť hospodárne (čl. 17 C.s.p.) v rámci jedného konania.

6. K odvolaniu žalovaného podala vyjadrenie žalovaná. Navrhla rozsudok v napadnutom rozsahu potvrdiť. Uviedla, že samotná skutočnosť, že právne závery učinené v rozhodnutí súdu nekorešponujú predstavám strany sporu ešte nemôže založiť arbitrárnosť a objektívnu nepresvedčivosť rozsudku. Nesúhlasí s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, pričom jeho jednotlivé argumenty iba preukazujú opodstatnenosť žaloby, pretože žalovaný si nepriznáva pochybenie a porušenie spotrebiteľských noriem a práv žalobkyne, čo len odôvodňuje opodstatnenosť podanej žaloby s poukazom na jednotlivé ciele inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Výsledok a závery vyplývajúce zo základného konania evidentne preukazujú, že žalobkyňa bola v súdnom (základnom) konaní preukázateľne úspešná. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má mať charakter sankcie, ktorá má postihovať toho, kto vo vzťahu k spotrebiteľovi postupoval v rozpore so zákonom.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.) vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, nesprávnym skutkovým zisteniam a namietanou inou vadou konania, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (k tomu pozri II.ÚS 78/05).

9. Podľa ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 7CoCsp/33/2023-337 zo dňa 23.05.2024 zmenil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 8Csp/169/2021-311 zo dňa 18.05.2023 vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky tak, že zmluvná podmienka uvedená v zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.03.2016 v článku 13 Záverečné ustanovenia, bod 1. v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné práva a záväzky, ktoré výslovne neupravuje táto Zmluva, sa riadia Obchodnými podmienkami pre poskytovanie spotrebiteľských úverov Sberbank Slovensko, a.s. (OP), Všeobecnými obchodnými podmienkami Sberbank Slovensko, a.s. (VOP) a Sadzovníkom poplatkov v uvedenom poradí záväznosti“, je neprijateľná.

11. Žalovaný v podanom odvolaní predovšetkým namietal, že v prejednávacom prípade má ísť o viacnásobné uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie v nadväznosti na výsledok sporu a prieskumu jednej zmluvy o úvere č. XXX XXX zo dňa 16.03.2023. Konkrétne namietal, že žalobkyňa už bola priznaná dostatočná satisfakcia v iných súdnych sporoch, osobitne určením bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, rozhodnutím o neprijateľnej zmluvnej podmienke a priznaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

12. K vyššie uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že predmetom súdneho konania vedeného Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 8Csp/169/2021 bolo určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (z dôvodu absencie/nesprávneho uvedenia obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere) a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok (z dôvodu rozporu s ustanoveniami § 53 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník). Vo vyššie uvedenom konaní teda išlo o samostatné konanie, v ktorom žalobkyňa ako spotrebiteľ uplatňovala právne nároky prostredníctvom iných právnych titulov, než je to v prípade konania o primerané finančné zadosťučinenie. Zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva konkrétny spôsob uplatňovania si práva na primerané finančné zadosťučinenie, teda či by malo byť uplatňované v rámci jedného súdneho konania spolu s určením neprijateľných zmluvných podmienok alebo v samostatných súdnych konaniach.

13. Podľa názoru odvolacieho súdu treba prisvedčiť súdu prvej inštancie v tom smere, že základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Pokiaľ žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu spotrebiteľského práva, a preto si uplatňuje finančné zadosťučinenie, v prípade úspechu jej toto bude priznané (za preukázania všetkých rozhodujúcich podmienok) a v prípade nepreukázania tvrdeného porušenia, teda neúspechu spotrebiteľa, i musí byť zákonite aj tento nárok zamietnutý. V prejednávanom prípade žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv pred súdom voči žalovanému a to vyslovením neprijateľnosti zmluvnej podmienky (v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 8Csp/169/2021 v spojení s konaním na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 7CoCsp/33/2023).

14. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd prvej inštancie k správne mu záveru o danosti základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

15. K námietke odvolateľa týkajúcej sa dostatočnej satisfakcie v podobe určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, rozhodnutia o neprijateľnej zmluvnej podmienke a priznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že vyššie uvedené nároky sú dôsledkom porušenia právnych povinností zo strany dodávateľa - v tomto prípade žalovaného. Rozhodnutie o uvedených nárokoch nemá charakter primeraného finančného zadosťučinenia, na ktoré má spotrebiteľ v zmysle ustanovenia § 3 odsek 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa právo.

16. Súd prvej inštancie správne poukázal na skutočnosť, že samotná výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, akými kritériami sa súd prvej inštancie pri určovaní konkrétnej výšky (50 eur) riadil (okolnosti prípadu, závažnosť porušenia práva a povinnosti, dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu s ohľadom na skutočnosť, že rozsudok vo veci sp. zn. 7CoCsp/33/2023 bol pre žalobkyňu aj morálnym zadosťučinením a dostatočný sankčný charakter pre žalovaného). Odvolací súd sa s vyššie uvedenou úvahou súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje.

17. K námietke žalovaného týkajúcej sa poslednej vety bodu 11 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd uvádza, že vzhľadom na výrok a obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že v danom prípade došlo len k inej chybe v písaní. Uvedená chyba však nemá za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie pri určovaní primeraného finančného zadosťučinenia zohľadnil okolnosti relevantné pre dané konanie.

18. K námietke odvolateľa týkajúcej sa aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p. odvolací súd uvádza, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu o podanom odvolaní, odvolací súd nemal vedomosť o inom právoplatne skončenom konaní (v danom prípade konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/101/2024), v ktorom by súd už právoplatne rozhodol o primeranom finančnom zadosťučinení v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky zo zmluvy o úvere č. XXX XXX zo dňa 16.03.2016. Z uvedeného dôvodu ani odvolací súd nemal dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o trovách konania.

19. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nepodstatné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 odsek 1 a 2 C.s.p. potvrdil. Správne rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov konania.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 odsek 1 C.s.p. v spojení s § 255 odsek 1 C.s.p. tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 odsek 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 odsek 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).